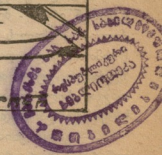

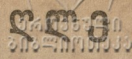

„საკათილო ვიზუი“

ბოლი: გავწელი წელში ამდენი მუშაობით, დღეს მაინც ნომეზარე და გამანათვისუფლდე.
მშპარი: ხად მცალკა შერს გახანათვისუფლებლად დღეს რვა მარტია და მოხენებისთვია ვეშადები — ქალ
თა განათვისუფლების შესახებ.

ეგნატე, როგორც მეუღლე

— ეგნატე, შეირთე გელაპარაკები, მაგისტონა ქალი ერთია საქართველოში და ის ერთიც ვგ არის ფული აქვს, ქონება, სახელი და დიდება... ეს აუარებელი დღეები რომ არის, ეგნატე არაა მაგის სამზითო, თორემ სხვა ყველა სხვისია...

ეგნატემ იფიჭრა, იფიჭრა და ბოლოს შეერთო ის ერთად - ერთი ქალი საქართველოში.

— მადლობა ღმერთს, ამ პატარა საქართველოში ერთი ყველი იყო და ისიც მე მოვწყვეტიე, — ძაფოფილდებით ილიმებოდა ეგნატე.

გავიდა დრო. სიყვარულის ცეცხლი ცოტათი მიწვლიდა. ბოლოს სულ განელდა და სულ ბოლოს მთლიად ჩაქრა.

— მოიდა კინოში წავიდეთ! უთხრა ერთ დღეს ქალმა ეგნატე აუკვირდა.

— კინოში? კი მაგრამ... ხომ იცი, ახლა კინოს დრო არ არის, სურათიც არაა ხერხიანია.

— მაშ თეატრი წავიდეთ!

— თეატრი რა გგონია ვითომ? ახლანდელი თეატრი...

— აბა კლუბში მაინც შეიკარო!

— კლუბი კი არა ის არ გინდა! რა სეირნობა აგიტყდა ქალი.

— მაშ დავჯღღ და გიყურო?

— განა არ იცი?

ეგნატემაც უთხრა, ცოლმაც უპასუხა, ეგნატემ იწყინა, ცოლი გაჯაჯრა. ეგნატემ ხმს მოუმატა, ქალმა ცრემლები მოიხშო. ეგნატე ავიკრდა, ქალმა ბროლის საწყლე მოამარჯჯა და იატაკზე დაფეხნა.

— ვთბე ჩემო ღრფინკა! — აღრიალდა ეგნატე.

— ვაი შენ და ქარ-ციცხლი, შე უწნო!

— იი შე უნამუსოვ?

— იი შე ცხოველო, ვსტე შენ... და ქალის ისტერიულ ყვირილს ფაფურის ქურჭლის მტკიცეც ხმაური შეერთო.

— დავიღუბე, ჩემი ფარფორის ქურჭელი... — გაცეცხლდა ეგნატე. და ქალისაკენ წაიწია. ამას მოყვა პარკოსის ქაზანანია მექანიკურ წესით დაზოადებულ სკამის გასეირნება ეგნატეს ზურგზე. ეგნატემ სკამს ეტეატრის მოჩვენით უპასუხა, მაგრამ უცებ ცოლისგან მარჯვეთ გაქნეული „კეროსინკა“ მოხვდა თავში და ნათში განიბანა. კეროსინკით შემოტევის ეგნატე ხორცის საჭულ მანქანით დაუბნდა, მაგრამ იმავე წუთს იგრძნო ახალ ნაყიდ სამკვირის სიმძიმე, რამაც კინაღამ შეიწირა ეგნატეს წელო.

ბძოლოა გამწვავდა. შეყვარებულები გაფორებით ეკვეთენ ერთი - მეორეს. შეტაკება საათზე მეტი გაგრძელდა. ბძოლის ველო, საბოლოოდ შემდეგ სურათს წარმოადგენდა: დამტვრეული ავეჯი ერთი მეორეზე იყო შეყრილი, გულწაფულ ქალს მეზობლები აბრუნებდნენ, თავგატეხილი ეგნატე კი სასწრაფო დახმარების ეტლის საძებრად დარბოდა.

— გაიყარინთ შე კაცო, — ეუბნებოდნენ მეზობლები, ეგნატეს.

— როგორ გაეყარო, ხომ მომეჭრა თავი ქვეყანაში, — იმართლებდა თავს იგი.

— რა ეშმაკა შეშართია მაგი შეჩვენებული, მეგონა ყველი მოვწყვეტიე თქო და თურმე ნაძვილი ტიპკარი შემხვედრია.

გავიდა დრო. კვირაში ერთხელ ეგნატეს ბინაში გენერალური ბძოლა იმართებოდა. იმის დღის, როგორც მიღებულია, ჯარისკაცები ყველაზე მეტი ინარჯებოდა (ჯარისკაცებში იტულისხმება: შუშულობა, ავეჯი, ქურჭელი და სხვ.).

მონდა ისე, რომ ეგნატეს მიუღლო წარმოებაში მიღეს სამუშაოთ აქ იგი მეტად მუყაითი აღმოჩნდა და ადამიანური მოპოვება იგონო. ეგნატე კი, როგორც ვეკრობას მისდევდა, თანდათან მკაცრი ხდებოდა და ბოლოს ნაძვილი მუსკონინად მოქონდა თავი.

მონდა ისეც, რომ რევილიუცია მონდა. მას ბევრი ბრწყინვალე რამ მოყვა და სხვათა შორის, ქალთა საერთაშორისო დღის თავისუფალი დღესასწაული.

ერთ ასეთ დღეს, ქალთა საერთაშორისო დღეს, ეგნატეს მეუღლე დაწინაურეს და ადგილობრივ ზაქაის გამგის მოადგილეთ დანიშნეს. აქ მან დაწვრილობით გაიგო ყველაფერი.

კიდევ ბოლოს საქმე იქაბდე მივიდა, რომ ეგნატეს და მისი მეუღლის გამზორების საკითხი დაისვა. ეგნატეს მეუღლემ საქმე ზაქაში გადიტანა და...

— ეს რა საქმე მომივიდა, ქალმა მიმატოვა, — ამბობდა ხხმა შურალი ეგნატე, როცა ზაქაიდან დაბრუნდა მართოდ ბარტო.

აქეთ ეცა, იქით ეცა, მაგრამ ამაოდ: ცოლი ვეღარ დაიბრუნა. ბოლოს გადაწყვეტა ისეც ბრესის საშუალებით გამოემყდარებია ცოლის საქციელი და გახეთქი ასეთ წერილს გავხანა:

„აღმრიჩი ამოსდმით ამ ძალგაბონს“

მე მყავდა ცოლი, რომელიც შევიერთე. რაღი ცოლიანი კაცი ვაბნდი, ვაქრობის საქმეც ვავაფართოვე, მაგრამ ცოლი გამეძევა სრულებით უმიზეზოთ. იმდღია, პოეზია და უნების მილიცა ყურადღებას მიაქცევს ჩემს მგლო მარობას, რადგანაც ამით ვაქრობაში მე მუშა ხელი. მაშ ასე, აღვიბი ასეთ ქალბატონებს, რომლებიც ხელს უშლიან ვაქრობა - მრწველებობას და ამით არღვევენ გავმან მუშობას.

ეგნატემ ვადიკითხა წერილი.

— კონტრ-რევილიუციონერობას დამწამებენ... — ვიციციცი მან და წერილის მიუმატა:

„არაივინ იფიჭრო, რომ მე ქალების მტერი ვიყო. პირიქით, მე თავიდანვე ვიყავი ქალთა საერთაშორისო დღის მომხრე, მაგრამ ხომ იცი, ქალი ეშმაკია, ამიტომ მოვიტხოვ დამიბრუნოთ ჩემი „სულს კლავიტონი“, რომ ისეც შეუდგე სოციალისტურ ანდა-შენგებობას“.

ფხვავაკორი ენაბაშუკა

ეგნატე ელის წერილის დაბეჭდვას. ელის, მაგრამ უშედეგოთ. მისმა კლავიტონმა კი ზაქაის გაგებება მიიღო, ქალთა განყოფილებას დაუხალვოდა. იქიდან უშლის ხელს ეგნატეების აღმა-შენგებობას.

„მიმაგრებულნი აშხანაზე“

— ჩქარა გაათავე სადილი, სუფრა უნდა ავილაგო, კრებაზე მიმჩქარება.

— სად არის კრება?

— ვითომ არ იცი? სად იქნება ჩვენს კლუბშია.

— მამაკაცს არ შეუძლია დასწროს?

— როგორ? შენ ხომ არ აპირებ წამოსვლას?

— წამოვიდოდი, თუ შეიტლება.

— არა, დღეს მხოლოდ პარტიულ ქალების კრებაა.

— შენ ხომ პარტიული არა ხარ?

— ჯერ არა ვარ, მაგრამ ძალი ვიჭებო.

— რა საკითხს არჩევ, შეიძლება გავიგო?

— ეგ შენ არ ვგებ. დღეს „მიმაგრებული ამხანაგნი“ აკეთებს მოხსენებას.

— ვინ არის ეს „მიმაგრებული ამხანაგი“?

— არც ეს არის შენი საქმი.

ცოლმა აილაგა სუფრა ნაჩქარევად, მისწმინდა-მოსწმინდა თევზები და დაჯდა სარკესთან. ცოლა ნაწყენი დაერჩი, რომ სადილზე ათი წუთი არ გაჩერდა, ხოლო სარკეს ნახევარი საათი უტრიალა, მაგრამ მას არაფერი ვუთხარია.

შარია მეთქი, ვიფიქრე. დამაზარლებს ქალების დევნას და რა დაეყენოს საკითხი კრებაზე, „მიმაგრებული ამხანაგი“ მას დღეს დამაყაროს... ისევ სჯობს შემდეგ გაგასწერო, როცა კრებიდან დაბრუნდები.

წაიდა ჩემი ცოლი. მე წამოვიყვი როგინზე და ჩემს უნებურად დავიწყე ფიქრი „მიმაგრებულ ამხანაგზე“... მიმიძინა.

— ბუტრანოლია, ასეთი ცხოვრება... თავის ხელით ლუქებს ვერ ჩაიდებს პირობი. ყველაფერი მე უნდა გაუმზადოს. თუ რამე არ მოეწონება, ცხვირში ამძიმკრავს, მცემს, მაწყინებს, — ლაპარაკობს ჩემი ცოლი კრებაზე.

„მიმაგრებულ ამხანაგს“ შევესწრაფებოდა: „გამოვიტყავდი ელიზბარს უკანასკნელი გაფრთხილება და მაკრინეს უფლება მიეცეს ერთი კვირის ვადით უსადილოთ დასტროვოს თავისი ქმარი“.

— ხალხნო, ჩემს დღეში „გენაცვალე“... ას მერტი არაფერი მიკადობება ჩემი ცოლისთვის, სტყუის, იწამით ლმობია, გამაოგნებს, ჰკითხთ ყველას, — ვყვირო კრებაზე, მაგრამ არავინ მისმენს.

როცა წინადადება გროხმად იქნა მიღებული, შეშინებული წამოვარდი ჰუბე. გამომეღვიძლა.

— მადლობა ღმერთს, სისხმარი ყოფილა, — ესტუვი და ისევ დაიწყევი.

წამოვიღმინეთ, სისხმარმა ძე იმოწყინა, რომ ხელმეორედ ძილი ვეღარ მოვიტრუნე. ვერ მოისვენებს.

— ვინ იცის, იქნება მართლა ასეთი ამბავია კრებაზე, — ვფიქრობ ჩემთვის.

ავდექი ჩავიციე ტანზე და გამოვედი გარეთ. დაღამებულა.

— ვიცოდე მინც, სად არის ის კლუბი? სად დადის ჩემი ცოლი? იქნება მარტულებს; იქნება პოემანზე დადის? არა, არა. ეს როგორ შეიძლება! მას არ იკადრებს... განსაკუთრებით რომ იკახებება წასვლის წინ? მერე რა უყოთ, „ავტორიტარი“ უყვარს... — ასეთ ფიქრებში გართულმა თვალი მოეპკარი ჩემს ცოლს, რომელსაც მხარს მხარს მოჰყვებდა ახალგაზრდა ვაჟი. ელექტრონის სინათლე მკრთალად ანათებდა და ვერ შევნიშნე, — მკლავში ჰქონდა თუ არა ხელი გაყარული.

მომახლოვდნენ და ვხედავ, რომ ახალგაზრდას მაგრად უქორაფს ჩემი ცოლის მკლავი ხელში და ზოდაცას ეჭურბოლებს.

— ელიზბარა! — მომაძახა ცოლმა დანახვისთანავე, ვაიციანი ჩვენი „მიმაგრებული ამხანაგი“.

ვუყავ მამინეკ ხელი გაუმევა ჩემი ცოლის მკლავს,

რომელიც „მიმაგრებული“ ჰქონდა დასაჯავიზიანად ხელი ჩამომაძვარა.

ამ სილამაშეზე მე აღარ მომიხსენია. ძალიან დამაფიქრა ამ „მიმაგრებულმა ამხანაგმა“.

მინდოდა გამომჩერკეია მისი ვინაობა. თანამდებობა, ფუნქციები და რაც მოთავსობა, ჩემს ცოლთან ურთიერთობის საკითხი.

ერთ დღეს, როცა ჩემი ცოლი ცივულაზე ვიწვია „კრებაზე“, ვარულად უკან გავყვიე. ჯერ მინდოდა გამეგო სად იყო იმისი კლუბი.

მივის, მივეყვები, მოუხვევს — მოუხვევ, ძალიან დამურბებით მივიდვიარ მისგან, რომ თვალი არ მომკრას.

მივალა ერთ სახლს. მე ამოვეფარე ტელეგრაფის ბოძს. მან მიხვდა — მოხივდა და კარები გაიღო. შევიღინა ჩაიქცა კარები.

მივიღე იმავე კარებთან და თავი მივეცი ფიქრებს. რა უნდა ვქნა დავაკაუნო? ვთუ თუ მივრინა „მიმაგრებული ამხანაგმა“! კი, მაგრამ, ეს ხომ კლუბს არ ჰგავს. ეს უფარობა მინდა!

გადასწყვიტე დავიციადო აქ ბოლომდე, სანამ კრება გათავდებოდეს. ხომ გამოვლენ გარეთ? თუ ბევრი ხალხი გამოვიდა, მამსადაც, კლუბიც ყოფილა და კრებაც, თუ არა და საკითხი ნათელია.

დაღამდა. ჩამოხნივდა. ვგვეყარ ზაქვის ბოძით, ამ სახლის პირდაპირ და ვაჭერავ აუგ-მარეს.

გაიღო კარები. მე გავეკანე ბნელი კუთხისაკენ და ბოძს ამოვეფარე.

გამოვიდა ჩემი „ენიანი“ და გამოჰყვა „მიმაგრებული ამხანაგი“, ერთი ჩემს თვალწინ მაგრად ჩაჰკოცნეს ერთმანეთი და ხელი-ხელ გაყარული გაუდგნენ გზას.

ჩემი სახლის შესაღობ კარებთან გამოიკვა საკითხი: რის კრება, რის მიმაგრებული ამხანაგი, თურმე ჩემი ცოლი ვიციკ ვაფიქროვებ სტუდენტთან დადის და იქ იმანს „მიმაგრებულ ამხანაგს“ საუბრას.

სეგერი — ბენ შვიბ.

თავისებურად გავიგო

მიღიმიელნი: (ხულოვანს, რომელიც თავისუფლებას მოედანზე ღრიალებს).

— მიქალაქი, რას ღრიალებს არ იცი, რომ ქალაქში წესრიგის დარღვევა აკრძალულია?

ბუღიმაზანი: — ვა, მე სხვა ქუჩაზე ხომ არა ვყვირო, აქ თავისუფლების მოედანია და მეც თავისუფლად ვიქციევი...

სოლი გაიგაბუნდა

საქართველო

იგი სალოკავი თითი, რომელიც თავმჯდომარეს თუ წიგნი არჩევნის დროს დადარში რომ მეტია არ ბერია?! რაღა გამომზადდა ტერ - მოყვარეში, როგორი საათივით მისწობილი ოჯახი ამისგან... და დამისვარა, რაკვარი უცნაური პერევერტი მოიხდინა ოჯახში. რომ გამახსენდება ბრახისაგან ცეცხლი მეკიდება ფიროფიბა.

ერთს რომ დღევეყრები, ორფენი და ოთხფენი შიშით ხეინხელობდენ. მიქარაველა ჩემბეროლინი ჩემთან. ბევერტი მენიღმა კესარიამ ჩემი განიარაღება. ძარა ზრანწი გოუყეთე. მშვიდობიანობის კომისიაც კი შემობიჩინა თავისინებისაგან შემდგარი, მარა ახლოსაც არ გეგვარე. ჯამაგის რომ ვეღებდი, დუქნიდან — დუქანში გადავიდილი ყირაზე, მთელი დღის ნაქეთვარი სახლში რომ მევიდოდი დედი მისი შვილი იყო და ვიპე წყარს შე აქანებდა და ნიკოლოზის სალდათივით არ გაიკინდობოდა შავი დღეი ელოდათ; ქე ვიყავი ბატონი და მბრძანებელი, რომ ასეთ ყოფიანი დღევეყნებე იმ ხბო ყაბას, მარა არ შეგქამოს ვირბა; გამოამქადა პროფკავშირის კრებაზე პრიკახია მოსული კავშირის წევრებმა თავიანთი ცოლენი უნდა გააქციონ არონიონ კრებებზე და ქალთა სადელეგატო ინსტიტუტში“ — ო, როგორც კისრის მოქრა, ისე მისი კრებაზე გაიყევა არ მონდოდა. მარა ნათქვამია, „ერთმა თუ იცის ლორომაც იცის“ — ო და ჩემი ენინას ყურამდოსაც მისულა ეს პრიკახია. ვევიხილე ერთ შავ დღეს ქე არ წამოსკუბებულა ქალთა კრებაზე პირველ როგ? ვისკელოცე შუბლში ხელი, მოუსვი სახლოსკენ გოდოურაზე კარები. სანამდი არ შემომდეთე „აწი აღარ წავალ“ — მინამ ითახში არ შემოვებუნდე.

გვევიდა სწორი, კიდევ შევძებნარი კრებაზე. მოვდექე მომდექიო?! მომდგა ძარა რა მომდგა ავი ენა ჩავარდნილი, 15 წელიწადიანი მისგან სიტყვის შემობრუნება რომ არ მახსოვდა, არ მომეხდა ზურგზე?! ვიღებე, მომხედა დებრთმა, ნამდვილათ ვიციტა შეუწყვარდა, თუ გათავი-სე-ღლი ახლა მეშველა მეთქი, ვხლიე კრებებზე სიშიკიეთი მარა ანაგებად რომ არის მგზავსი იმისანე ვერაფერი უნახე. რამდენი დღეი გვევიდა იმდენი გული და გამბედაობა მიეცა. რომ შეუტრე და შეუყვირა დაბქრება, ქალთა ორგანიზაციაში გირივლევ და საუჯართ გაგასამარი ღებ“ — ო. ქე გვექროს, ნათქვამია „ქალმა თუ გევიწია 10 უღელ კამერს გაათრევს“ — ო, და მე ორ გოჯეინი ყაზახი ხომ ამოძახარა ძირ-უცესიანთი დედა მიწის გულიდან მეთქი, რას იზამ შალა აღმართს ნნავს.

მდენ ხანს თვითან ვებეწებოდა და ახლა მე ვამიხდა ყვეილ ბატონებოსივით საბოდიშებელი, გოლ შეა, რავე გოუშეა ხომ წიელი თუ რავე გამაჩნია და დამაგინა ციე ქავანე! სასწორი მაგენისკენ გადაქანდა. რავე ამოვიღებ ხმას. ახლა რვე მარტია და ქალების დღესასწაული გვეკო დავერიშობს კრებიდან — კრებაზე და კომფერინ-კრებზე, მავისი შიშით სამიკრტონში ველარ შემიხივინია; ისევე უნდა დაგვდე სახლში და უფშეტურთა ბუნამში ნი-გულხალს.

რას იზამ, თუ იცი? უტვარიშიშით ხმას ვერ ვაქცემ, უენადელი მისია და რანდარავია, სულ ქვეშ კა მიოგონის მავი თანასწორობა. მარა მეც ქე გამასწორა ჩემმა კესარიამ დედამიწისთან და აგია!

კოსტიაიძე,

გაღმა გაელაქე...

„ღელი თოვლის გამო ბერის ხაზებზე გაიქრდა სამეზავრო მატარებლები“. გაბუთებიდან,

რამიწორი: მოქალაქე, თქვენ უბოლითოდ მგზავრობისათვის დაჯარიმებული ხართ. მგზავრი: რავე გეკადრება, პირიქით, მე უნდადაგაჯარიმოთ; რომ სამი დღეა თოვლში გამაჩრეთ და ხაქმეს გამაცდინეთ.

ჩალიმ--ახვარევი

(ხმები მწერალთა კრილოზიდან)

ჩალითი ტარტაროზის სააგენტოს ვადსაცეს შემდეგი ინფორმაცია:

7 მარტს თბილისში გაიხსნა სრულიად საქართველოს მწერალთა და პოეტთა ყრილობა. ყრილობას ხანის სილგა თორია.

თავმჯდომარე — საქართველოს მწერალთა კავშირის უკანასკნელი წლების განმავლობაში უფრო მშვიდობიან პირობებში მოუხდა მუშაობა. ჩვენ შევეჩვიეთ გვგებობის გახსოვილებას. სამუშაო გეგმა შევასრულეთ 50 პროცენტით. ვთხოვეთ პატრიოტული განსვენებული მწერლების ხაერნას (მსკოვანი მწერლები ფეხზე დგებიან. ფურტულისტი ჯღებთან) ჩალიმ მიზრად წყდება. ამიჯომ სტენოგრაფიულ ანგარიშის მთლიანად გადაცემა არ ხერხდება. მოგეცათ ნაწყვეტით ფ. მახარაძის მოხსენებიდან — საკმაო შედეგით წყ. უკონდიანოვა, ადგილი აქვს დიდ კულტურულ ზრდას, მასკების კულტურული მოთხოვნილება იზრდება.

(ხმები ხხვადახხვა ადგილებიდან) — ჩვენ ვიცით წერა.

— ჩვენ მიზანს შეაღწეს კულტურულ მუშაობაში ფართოდ ჩაებათ ქვეყნის სასოკოხლო ძაობი

ხმები — ე. ბიკო სიმონია. ეგება იზონი ადგლი. — გაუმზარჯოს ჯამაგიოთ პოეტებს. — გოგლა ჯან. საშახხურს მიუთესლითაუღე.

— მწერალმა უნდა აგრძნობოს მასას თანამედროვე აღმშენებლობის სილიადე. მწერლობის თემა უნდა წარმოიშვას დღევანდელი სინამდვილის საუფველზე

ცეცქლამე — მინდოდა, მაგრამ ჩემი ლექსები არავის ორწნო.

გალაქტიონი — ჰოჰ ოჰჰ. გრძნობა უპითაერსია. ღობს, ღობს. გრძნობაა თორიჰ ლექსო... მწერლობა... ჰოჰჰ. ღობს. გენიაა ყველაფერი. კიი ღენიოქ ოსანიშნავია...

აბს. ფილიპე მხარაძის მოხერხებით პირველი სხდომა იტორება ოფიციალურად. ყრილობის სტენგრები განაგრძობენ:

— ჩვენ მოვითხოვთ. „მწობარე გელებს“ ასოციაციოდან დაშვებული იყონ დელეგატები ყრილობაზე.

— მწერალ ქალებს კოტა ადგილები აქეთ დათმობილი, გამიშვით ყრილობაზე!

— აქვითელ ზამბაბების“ კორპორაცია პრეზიდენტში მოითხოვს ორ ადგილს. მოგეცით მანდატები

მომსახე სხდომა

ბ. ზუაჩიძე. მწერლობაში ჩვენ გეანტერესებს ფორმის შინაარსი და მიდგომის საკითხი. ძველი მწერლობით ჩვენ ესარგებლობთ ნაწილობრივ.

ხმა ფუტურისტებიდან. ჩვენ ესარგებლობთ ახალი რუსული მწერლობით.

— ჯან. სიმონ. დასტე!

კამანელი — ჩვენ. ბატონებო. შეზარხოშებული არიფები ვახლავართ საქაზონიკ კაოკი ბოზხაში და ხაშლაშა სკოლიათ. იქიდან წამოყოლილი თანამესუფერიობა — პოეზიაშიაკ შეგეკაქეს დანარჩენს გერონტი მოგახსენებთ.

არ. ჭუმბაძე — მღვდომის აკითხი სახოიოროთ ჰიპარნია. სახაოემაში სწერია: „და მიუღვა აბრაამი რებეკას, რომელმაც შვა ისაკი.“

ხმა იპოლიტე ვართავავას ხკამიდან. — სახარებაში ვგერ არ სწერია. „სრული წმინდა ვადმოვიდეს ძარიაშა ხრედა და იშვას მეთაში...“

რადენ — მოითმინეთ, მოითმინეთ პირალობაზე არ იყოს ლაპარაკი!

გრიშაშვილი — დიაციდეთ კაცო რა პირში უფარდებით. ჩვენც გვინდა ლაპარაკი. თაებჯდომარე — გროვოლ, დარეეე ზარა.

პალო — თავი დიენებოთ აბრაამისა და რებეკას ეშვაკობას. მაშინ უკულტურო ხალხი სცხოვრობდა და გამოთქმებით არ იფიწროებდენ თავს. არც ჩვენ უნდა შევეწყოვოდეთ. მე ჩემი ლექსისთვის ათი წელიწადია, რაც თემა დამხადებული მაქვს. საჭიროა მხოლოდ მოფიქრება და დაწერა. როდისმე მაგააც ვიზამ, ეხლა კი მოვითხოვთ დავგიცვათ ლურახაბიძის რეცენზიებისაგან.

— ჩვენ ვართ (ისმის მემარტენეთა სკამებზე) ჩალითი ვადცემა შესწყდა. ალოო, ალოო, ლაპარაკობენ მწერალთა ყრილობის. კამათი გრძელდება და დასასრული არ უნახა — ხელო მოსმინეთ საანგარიშო მოხსენება თქვენ გაიგებთ, თუ რამდენი ლექსი დაიწერა ერთი წლის განმავლობაში. რამდენი პოეტი დაიბადა, რამდენი წერია ვეს მკითხველთა საზოგადოებას. ალოო, ალოო, ლაპარაკობს თბილისი. ხელო ვადმოუსცემთ მწერალთა ყრილობის ანგარიშს. ალოო, ალოო!

რადი გრამის ჩამწერი — რთქი.

გ ა ე მ ო ფ ე ნ ა

— ქალო, ახეთ ხიცევეში რათ ჩავიცვამს საზაფხულიო პალტო?

— ეს ზამთარი ისე ვაქიანურდა, რომ ვაზაფხულის დაცდა აღარ შემიძლია და მე კი ჩქარა მინდა ხალხს ვაჩვენო რომ ახალი კოფერკობის პალტო მაქვს.

„ბანკარტეზა“

— ვაცო, უბრალო მოწმობის მისაღებად მთელი თვე უნდა მაცდევინოთ?
 — ჩვენი ღოზუნგია: მუწმობის წინ წაწევა, მეც შენი განცხადება წინ გადავდე...

ივლიანე ჯიბუა თბილისში

თუ ისეთი დრო დადგებოდა, რომ ქალი ყველაფერში აჯობებდა კაცს, იმ ჩემ ყაზირალს შევებარუნებდი, საიდანაც გამოძეირა!

ყოჯო! გადავყევი მის სწავლა-გნათლებას; გაეხაროვინებოდა სოფლის ორკლისიანი სასწავლებელი თუ არა, — ერთი პროტექცია და ზე ამოვყავოფიე თავი ნასილხიკათ თბილისის ქალაქის სტანკიაში.

ვიფიქრე: — აწი კი დღევსენებ და ცხოვრებაც სახარბიელო მექნება მე-თქი.

მარა არ გოუარია ორ თვეს და ქე მომადგა კარზე.

— ბაბა! ზაქრაშენიაში მომახვედრისო!

ჩაოი მექნა. ეეიკარო ჩემი ბარგი-ბარბანე; გეყოფდე წინ ჩემი ბალანე და ლიხ საათში შევლქა გავადინე პლატ-

ფორმაზე. ვიი ისე გავჯახირდა ჩემბერნელის სული, რავარც მე გამაჯახირა კონდექტორებმა.

ჩამეიარა ბატარებელმა თუ არა, ვეცი ვაჯონის კარებს. დავეტილია მებტეკე მეთრეს, — დახურულია, იეს-კვლიც მესამეს, — დარახულია, მოვებტი მეოთხეს, — იქვერტება ფანრით რუსის ქალი. „პრაბადი“ — ი მიძახის. შემბში, ქალღლსაც გრვენებ და ბილეთსაც — მეთქი. არ წამოილანდა სისალოვეს. იბლავლა პოვეზმა; მომედეცა ცეცხლი... ე! ბიჭო ივლიანაჟ! თუ გეიარგა წელი — მეთქი, — შემბოლ-მახე თავს, ვისკუბე და ზე მივეუსკვენი უქან.

ჩიკრით თბილისში. ვებტეკე სიმონა ბუზის ღლაპას, შევიპრიკო ყველივე სიკეთე და მეორე დღევე ჩაბარინ დიდი ოშველებელი ნომერიანი ფართუეე ჩემ ბიქს.

მოვაკვარაბქინე სიქე თუ არა, გადავწევეტე რედიქე თბილისში ჩამევედი, ერთს ვევიღადინებ, შინც-მეთქი. ღოუყევი ტრტრუარს. მარა რა ნახა ჩემმა დასადმუცემა თვალებმა! რომ მივდივარ ამ „გლაჟინ“ ქუჩაზე, ჩამოქროლა ერთმა ვაზიზინ-ვატკიცინებულმა ციკამ გვერდით; ისეა ვადანდალბული. რომ პადროქის გაცეთენა ვერ აიტანს. ახლა ჩაქმას არ იკითხავ?! (ვი მისი კირომე!) კაბა აცეია იმისმოკლე, იმისმოკლე, რომ მუხლის კვირისტავზე ერთი ტკაველით არის იკოლებული. წელ ზევით თლა შიშველია. დანეპარია ბანდალი, დამქსხა ტარაბუა. რას ნახავს ამის უკეთეს ჩემი თვალები — მეთქი და ავეტორილია უქან. მიღოს და მივზღეე უქან ვევიხედე — ჩამოქროლა მეორემ, მარა, აგი თლა გადააოვოვია. მივატეე იგი და ავედევენე ამას ვაჩერეს კონკილია. და უნდა რომ შეაჯინონ. აწია ფეხი, წამევიდა ეს ისედაც მოკლე კაბა და ზედ მიხვეტა იმაზე.

ჩამიწყდა გულის ძარღვი; ამეწევა ფირფიათი. ვებტეკო, რავა ვებტეკო, — არა და რავა გოუშევა.

— რას დაგილია პიროს ჩამძახა ვილაცამ ყურში.

მევიხედე — ჩემი ბიჭი ავაკიე. თუ დღეილუბე, შეილო, აქანე დამეღუპები ამგენის შემებდვარე — მეთქი; წამოი ისეე შინ, ვთონხით და ვფოცხოთ ყანებო!

არა, ბაბა შენ გეტოზა, თვარა ჩვენ თვლი გეაქეს შეჩეულიო.

— რას ამბობ ბიჭო! დედაშენი მის შირისუფაოს კოქებლდეე ყავდათ ჩოთის კაბაში გახვეული და მისი კლდი ერ საევენზე მიფორობოლობდა უქან, მარა ჯგერის წერამდე სამეგრე ვადოურბტი ბალნაში! მოწამლეული ხართ ახალ-გაზრიბი, თვარა ერთი ვერ დამძიერება ხელღვანა!

— ზა-ზა აგენი სულ სხვა პოლიტიკაზა იმოკლებენ კაბასო... ჩამდენი შემოკლიბა ჩატარებდა შტატისა, აგენის იმდენ დამოკლებას ახდინენ კაბისას, რათა ამით მიიქციონ ყურადღება განგისაო.

— ბაბა! ვამახარე ამ სმებრის დროს და, თხებჯერ რომ ზაქრაშენია მოხრებე ტრისა და კაბისა, თუ შინი თავი შეიღობით გადაშირჩეს, მომწე რე, ჩამოვალ და მაშინ უკეთესი სანახავი იქნება — მეთქი, — დღევბარე ჩემ ბიქს დამოვეედი შინ.

ალობათ კახცხულზე მოხდებდა, რაცა დროსიციბებს, აგი ამბავი და ერთი უნდა ევირბინო თბილისში!

კოსტაიდა.

ქ ა რ მ ი ხ ს ნ ა ო ზ ლ ი ბ ა ს ი ა

ღედა, ღედა, თურმე ფულში ყოფილა ყოლიფერი და შე კი არ ვიცილი! ვი, რავე მიღრხნდა ძალიფერი, რავე ბურტყულენდა დაჭარღი დათფიფი ჩემი დღესუკი! ლეთს წყალთა რომ შეთქვა, ლეთს რისხველ ეყუბუნდა! მაინც და რომ გადმობედნდა ლღაფის ბოლოსაფიტი იმ წანკლან ენს და დღიწყნდა ტარტალს, მთელი ლე- გიონი, რომ მიგაყენებია, მაინც ვერ გააჩუბმდი იმ გლა- ხის ქრის, იმ ლორჯოს იმას!

— წაბოძიყანბო, ვერ მარჩინო, ყველა ლაქის ტულფობით და შალის კანბითი ღღიარებო, მე კი ყოლი- ფერი მენაბრებო!!!... რომ ააწყობდა ხოსი მენახურე- საფით, თელი ცვირა ტაროდა მის გამობცემუს! ვიყავი მთელი ჩემი სიცოცხლე: ჩხუბში და ვაი-უშველბებლში ვითამ ცოლათ ქე შეთფლებდა, მარა თუ წყლოწადში ვითხებ რაჯიანს ხელი არ იყოს, ხასიათზე შევიდოდა და მობიშაქრდებოდა, თვარა ვიყავი განდგელ ბერიფიტი და თუყურებდი შორადან.

ერთხელ თუხარია: — ეღუკია, ყველა ვიდლომბს, იგი რატან ოფლიგატებრა თქვა და მობი პატარა ჩრენც გვეციფიერთი და ერთი ოფლიგატია ვიყიდოთ თქვა. დღდა, რავე გერმანცი ტახიფით შემობიტია!

— ბოუშებინა წულდა ვერ ჩაფიციფებია და შენ რა უნ- და იყიღო, მე გლახის ქირა, შე მათხოვარო შენა!... რ. ვეუბნებო: — ბოშო, ვიყიდოთ გეთათამებეს ლა- ტარიაში და...

— რაიო, რაიო? საღ გატქს შე მიამიფო ლატარიაში ჩანაგდები ფულიო? ბოშო, კის არ იჯარება თქვა. როცა ვინდა შერტან ბანკში და ოფლიგატის საფასურა ვამი- ტან უჯან თქვა; მარა არ შეგატმოს ქირას! რომ დატრი- ალდა უფულდა ბესაროან ხოციფის ვარიფიტი, სამ საათს ყარა ტლინობი! „რავე, ლატარიაში ჩანაგდები კიღო

ივარებს, იმას მელაპარაკები შენა!... ვინა მისე ხაფირად, მორია, დღიწყსი. და ის იქნებო!...“

ბერიც მელაპარაკე, მარა ვერ დღევიყოლიე. ურო ვერ დავარტყი თვამი და ნებით ვერა შევასმინე რა მე მაინც არ დღეუჯერ და ვიციღე ერთი ოფლიგატია, დღევიჭიერ ხელში და გულის ფანცქალით ველოდი მის გათამაშებას. რავარც იქნა გათამაშდა ამ წარსულ თებერვალს და ათა- სი მანფით მერგო ხახიფითი რომ გამევიტეღე ბანკიდან და დღულავე წინ ჩემს დღესუკს, სიხარულენ რაღმე დაქენიბტა კაცი! ჩამეფსცენა კისერში და მკონა და მკონა! „ჩემო ბიჭო, ჩემო კარგო, ჩემო ლამაზო, ჩემო ქვიანო, ჩემო ტანადო, მოყუანილო, ეშხინაო, შაგერემა ნო“... და რა ვიცი რაზე არ მიბხარ!

ღედა, ღედა, ფულო, შენ დაგეცქეს თვადაბირველო მოზომი ახლა შევიქნე: ლამაზიც, ქვიანიც, ეშხინაც და კორისტელი! წინეთ, როცა ფული არ მქონდა, მზოთა მიწათან მასწორებდა ჩემი ეღუკია! „შე გლახა, შე მიამიფო, უშნო, ლორჯო, ჯუჯავი, უღღეო“... და ვინ იტის რას არ ბროდილობდა!

ეზლა კი კისერზე მყავს ჩამოპარწილიბებული და უღუკურსი თელათ. დამიწყვიბტა ბავრო ხეფით აგრხიბთი! მიყურს, როცა უყურებ გამჭვირებულ უღუკა- მებსა... ღედა, რავე მვიცხერე, რავე მვეფიტი სულა! რავე მიხსნა გაჭირებობი ოფლიგატამ: თვარა ისტე იყო საქე, რომ, ბაწარში უნდა ვამეფო თავი! ვი, ვენაც- ვიღუ მის მოზუმს, ვინცან მე ოფლიგატის ლატარია მე- იგოსა და ჩემი დსახებელი ეღუკია დააწყნარა, თვარა რამდენ წელიწადს უნდა მეუყურებია მის დაჯღანულ სა- ხსათვის! მე ქე მიამიწყლენდა და!....

გოგია

„შ ა ქ ბ ი შ უ რ ი ქ ო რ რ ო ნ ე ბ ა“

გამიფიღენ თუ არა კომუნისტები პირდაპირ ერთი სა- ყენი ჩაევიხარდღე

ყველაზე უფრო ის მაინტერესებდა რა ქალბოთან წაბოძებნდა თვისი უღლებათი შეიძილბო. ვიფიქრე ბოშო ახლა კი გავეცოდი კაცი-თქვა.

გადღევიქვითინე ულაშები. გამევიცანს წეულში ნი- კალა დლობანის წევაფიფიტი, ჩავახაიციდი. საზარხნო- კო რუსულით გამეფიდი ბულვარბში. გვეფიარ-გამეფიარე- ჩაფხურბოშებულად უჩინეციბი ყუთათი მოპივიდა. გიღო- უფოსულღ ერთ გვარტუნისა. იმანაც ჩამიჩორტულა! ვე- რუსული და ვერუსული ერთ კუკლას. აღარც მე ვიციდი მერტ რუსული და აღარც იმას. ერთი მეორის ს. მყევიარ- ფლი უკუში ჩაივარდა.

ქე მიეყოლიაღ სახში მშვენიერი გვარტუნეა. თაფ- ლის ქაბა რა ვავათეე ბოშო, შერე ამიტხა ოჯახში ერთ იორობტარალი. შეიქნა კურბობა, ნოვულობია, იბნო- ბია. ერთ საღამოს გამიშალა და ლობიბით სამსე ქითანი ქე მღღულა თაფნი. ქე არ გადმომეწარაფა აგრებიღ ულა- მებზე უპარალი ლობიო!

მღღულა — ვიღრუხე. მღღულა, ვიღღეხე, კარგად რა- შეგდღულხით ერთი-მეორე. დაეყენე ტრიკია. ზამიარაბ მოწონა და ქე შეგვიფიფით. შვიდ თეზე ქარ გამომიგორ- რილა ბულვარტზე ბიჭუ! (კია ჯიშის გოგო იყო თვარა ასე უსუფე რავე მიეგებდა!)

ამივარდა გული. ეს ბიჭი სხეას ჰყავს. მე ქე ვეშაპბი. ამიტლდა თელი ქვეყანა. მერე შენი ტერი ჩავარდა ქალუ- ბის ყბაში.

ერთ საღამოს ევიღე და მისი აყენიანა გაუტახე გა- რეთ.

გვევიბედღ — მევიდა უწყება. ოლიმენტო ერგება ამ- ღენხანს ამღენი და ამღენიო. ვის ვინამიდი, უნდა მიც- ლია...

პატარა წუწყი რა არ ვიყო, არ ვიტყვი. ვამეფედი კა- დი გულვარსი. ამბობრწილა ვინცხა ოხრის მთელი და ქე მევიყანებ სახლში. იმანაც ერთი ატირს შვილი მომიგო- რა კერიათან. ოლიმენტო დენინშნა და ქე ცხოვრობს არ- ხიბითათ თვისითფის.

რაეც იყო იყო. ახლა კი ვისწყველე ქკუთაქეა და ღვე- წყე სტროიხონდა.

ახლა, ბოშო, გამოსულა რალავა ფაქტიური ქორწი- ნებობა, თუ მისა ოხრობა.

თუ როდისმე დალაპარაკებინარ ქალს. — გატოვა დონ- ბაპოვა. შენი ცოლია მერე, არე ჯეგარის წერაბა სპირით და არე ხელის მოწერა.

გვევიბედე გუშნო წინ და რაეც ქალბეა ვიწნობდი, ან დეფლაპარაკებინარან მიმწყენია ბოშო, ქი არ მომადენე კა რებზე!

სახლში რა ვეოფილიყავი, რავე შამოუშობდი, მარა რატან უტეღვარდა გულვარბში ვიყავი. ხო იცი — ვაწუწუ- კებული კაცი გლახა...

მევედი მარა რას მოხველ. ქე არიან ჩამოწყვიბებუ- ლი სახლში. ეპარაქია, პატრონობა, ეყავა, დეპობტელა, ქითო- ნია, სოფილდა და რა ვიცი.

რა შეგებდა, დანირ-ქეიტრის ბაწრობა გეგონებო- დათ.

შევიდი თუ არა, შამომეფიუნ. არა ჩემი ქვარა ხარ, არა ჩემიო.

გამწყურს და გამომწყურს, გაწყვი და გამოწყვი. მოვარა და მამაჩემი დამეპრია ჩემი ცოლებიანა. წინ საწყალია ნი- ყოლიოხა ვარბის და უჯან ქალბეი მისღევენ. ფაქტიურბე ქორწინებამ ეს ღღე დამაყენა.

შხიხინსკი ბოშო.

„წმინდა ოჯახი“

„წმინდა ოჯახი“, რომელიც უწმინდურ ნაძირაღებზეაგან შესდგებოდა.

ემიგრანტი:

მე უტყვიან მადეკაქსი
ზარე შეიღდი შეღებნი
იაგრამ ამდენ ნოიზობას
ეგრე იქ გაუძელოაო.

ომივადელი:

ოცნებობ! წყნარი ღამეა
ზაბურციე კი არ იძისი;
ხოი კარგათ ვცხოვრობთ ძაიო,
რათ ვსურთ ჯერ სოციალიზმი.

რომანტი (ოხბა):

სჯობს ბარიტონსა ტენორი
გოი ბულბულს იაღონია;
კაცი რომ პოროფელს იშოვის
თავი ნარკობი ჰგონია.

მაკლერი:

ნეტა რა წყალში ჩაეარდო
რით ამოვარსო ვიბეო
სამშენთან ვერას ვახლები
თუნდ ასეო შეევეტიბეო.

უბინაო:

ახი ნეტა გამაგებნა
ვისო ეს. „შინობაო,
„ეკატრიკაე! სკანი ჭირიმე
ძნელია უშენობაო.
შხჩაიო.

არ გაეცვლი მე ჩემს ცხოვრებას.
მოლე ქვეყნის საცხოვრებელზე,
სჯობს პატროსან შრომასა,
იჯლე ნოხზე და მეხელზე.

კონტარ - აგენტო:

გვი მე და შენ ჭეითარი
ვიწვით ჩვენ ერთ ტოფაშიო
თქმა რად გინდა, შინე ქე იცო
რომ ვერინ მუკობს „ქაფეაშიო“.

ვატმანე:

გრაედანკა! სმესტოე ნიტქუ
ძაიამ! სეას გავარიტო.
მოლი და კატოს ტრეფობაში
შენ თუ მაჯობებ „უფატო“.

გამფლანგველი.

სოლომონ ბრძენი იტყოდა
ბეჭვი ჩეიონცი კარგია,
რასაც „ომასქი“ შეიბი
რაც არა დავიკარგია.

კონტრბანდისტი:

ქალი სახლში მეჩხუბება
კაცო! მჭადამ რად თერებო,
ძან რა იტეს, რომ ვეგეუმ
ამირიო დაეთრებო.

სპევი:

ნილაბი კობტად იხმარე
ჩაიცი, დიხურეო,
ვეგემბი ბევიო აღგინე
და კოტა იმსახურეო.

ღღნ-კინოტა

სიტყვა—ასმული ანტოლოგია

(საჩანაგლე ზალხის ნაწარმოებთა კრებული)
წინათმძახ.

ბერიე გამოდის სიტყვა-კახმული ანტოლოგიები;
სადაც მოთავსებულია მბატერულ მწერლობის ნიმუშები.
ილბად გამომცემელთა ცალმხრივობით უნდა აიხსნას,
რომ არც ერთ ანტოლოგიაში ქვემოთე მოყ-
ვანილ ავტორთა დამახასიათებელი ნაწარმოები არაის
მოუთავსებია. ამიტომ გადაწყვეტილთ ცალკე ანტოლო-
გის შედგენა. ვაუტებრობის თავიდან ასაცილებლად
ჩვენს ანტოლოგიას ეწოდება არა სიტყვა-კახმული, არა-
მედ სიტყვა - ასმული.

ნაწილი პირველი

მოღარე:

გადი-გამოდის ციფრებო
ჭვითარო ბანი უთხარო
შეუბნატკბილოთ ერთმანეთს.
ჩომ კასას ძირი უთხაროთ.

„სჩეტოვლი“:

ახი ნეტა რადმე მაქციო
გლაგებუბათ გადამაქცია.
ბულალტრის ენა მასწავლა
გოზბანკებს შემომანჩია.

ნოქარი:

ზოგჯერ თქმა სჯობს უთქმელო-
ბას.

რაც მართალი მართალიო,
რა მოხდება ნაცნობათვის;
გაღვიანო ფართალია.

გამგე:

გოგო, ვისი ხარ მალხაზი
დაურზი მელსამშენსაო
როცა სამსახურს მორჩებე
შემოიბრენდე ჩემსაო.

მენშევიკი:

მოსავლს ბევიო უკადმა
კაცი სულით გრძელიაო
ეჭამდე ჭორებს ვცოხნილი,
ისიც შემომგელიაო.

რასკუბინის ტიპინები

საქართველო
საბჭოთაო

მშრომელთ მსოფიო ელვათ ტახტი
ჯალათებს და გაიძვირებს,
ხალხის სისხლით უხვად მთვრალნი
ფიცულობენ გრიშვას წვერებს.

რასკუბინი მეფე—ჯალათს
თვის დაკრულზე, აცეკვებდა
და ვერ გრძობდენ — მშრომელთ რაში
თუ რა რიხვას უმზადებდა.

პერენსის მონოლოგი

რევოლუციამ თებერლისამ
არ დაამუშა გონება თქვენი.
მეც მინისტრობამ წამახალისა
და ბოლოს თქვენგან ძვივლ ძღვენი.
რევოლუციამ თებერლისამ
ნიკოლოზ მეფის დაამხო ტახტი.
გული ხომ არ მაქვს რავე რეალისა,
რომ მეფისათვის დამერტყა ლახტი?
ძობაგონდება ჩემი დიდება,
ჩიოს დროებითი მთავრობით მთვრა-
ლი.

ვიყავ და... გული ამიტირდება,
(ჩაღვანაც გული არა მაქვს რეალის).
მე, რომინკო და წერეთელი
ერთად ვიდოდით, ერთად ვიყავით,

ახლა კი ვიჩი გვეჯობნის წყნეთელი...
(ონ, ოქტომბერი, ეს რა შიყავი?).
დღეს ამერიკის მილიარდერთან
ვიყავ კარებში ამოტუხული
იქ შევიტარი იღვა კარებთან...
იძას რა ესმის ჩემი როსული?
პატრიოტული გრძობებით სავე
იდენსათვის ვიბრძვი კარებში.
ეს ბოლშევიზში დარდს მითათსებს
და არ მსვენებს უტხო მზარეშიც.
ჰოი, ნიკოლოზ ნიკოლოზისძე,
რატომ დაწლუნგდა ეგ შენი ხმალი?
ან შენ ვიჩილვე, ჩემო სამიწევ,
რად არ დაგიღდა ამდენ ხანს თვალი?

დღეს ჩვენ სამივე დაველთ „პოდ-
რუკით“
ერთად ვთხოულობთ რავე წყალო-
ხას,
ბავრამ ვინ ვიტი გაკოცებს ტურში,
ვინ გაიგონებს „ტოიოს“ გალობას?
შინც სად გაჭა ენტუზიაზში.
რომელიც ყველას გულს გვიტოვებ-
და?
დღეს ჩაფლეთილი თეთრების რაში
თითონვე მიღის საბროზ თოკებთან.
ჩამოხეული სამოსით დაღის
დღეს ჩვენი მეფის ორი ნაცვალი,
მონატრული ვართ დღეს ყველა მჭა-
ლის
(ველარც ვიყილ ძველა საცვალი...)
ტერხიტი.

პირპიტაპის ინტერვიუ

ბიათურა

გაქვსო, კომუნ. მეურნეობის გამგესთან ინტერვიუ-სათვის. გზაში მრავალი ტალახის შუბლი გავსკურებ და მივადლები კომბოსს კარხს. გადაწყვიტე კანკულიარიაში გავლა და შეველე კარები. უცებ შეეკრით მოულოდნელი სურათით, უკან დაიხიბე და წამოსასვლელათ მოვე-მხალე, მაგრამ დარაჯვა დაინახა და შემეკითხა:

— რა გნებათ, ამხანაგო?
— არაფერი... ეს მე... ისე...
— მაინც, მაინც?
— უკაცრავად, მე კომუნალური მეურნეობა მინდო-და, და ბაღი, ბაღიცაში მოველი შეცდომით...

— ესაა სწორედ კომუნ. მეურნეობა, ჩემო ბატონო.
— კი, მაგრამ ეს სახეები რატომაა აქეთ ყველას წა-მობურული?

— ეს ბატონო, დიდი ზამთარია და...
— მერე?
— ხომ მოგვხსენებთ რეჟიმ-ეკონომია...
— რა შუაშია აქ რეჟიმ-ეკონომია!!!
— რომ შეშა არ დავჭირდეს და „ლიწნი“ „რასხო-ლი“ არ დავჭირობო დაწესებულება, გადაწყვიტეთ სახეებში ვიშეშათ.

— არა, თქვენ მე მატყლივით. ეს უსათოოდ სადაიდ-მყოფია და... ის იყო უნდა გამოვბრუნებულყავი, რომ სიმონ აბულაძის მისულტებული ნაა შემოემხებო:

— ეს მე ვახლავართ, ბატონო ცირკიტავე, დაწესე-ბულების მდივანი!

დავაკვირდი და მართლაც ვიცანი. საწყალს სიცოი-სავან ცხვირი ვალურჯებოდა და ბღირჯანით ეკიდა წინ. ჭკასტინე და ნატო ერთმანეთს ჩახუტებოდნენ და ერთ სახანო გამოხეველნი, ავანკალებულნი ძლივ მოს-ჩანდნენ სახანდა! ვინახულე ბულალტერიაკ, სადაც სა-ცოდავით მოყვრულიყვნენ სიცოიისავან კრჭი-შეკრუ-ლნი: გრიზა, ამბროსი, კოსტა და გულნარა, ისე და-ბატარავებულიყო სიცოით, რომიქვე, მაგიდაზე მდებ-ბარე ფულის ყუთში ჩამჭირალიყო და იქიდან კუსაიდს თვალზე. ბულალტერი სიმონ კინჩაძე არ დროს მის კაბინეტში მეტრისეს ეჩხუტებოდა, რომლიდანაც წარსულ კვირას ერთი ურემი შეშა ეყიდათ და ფულს არ უწერ-და, რადგან ბიულდეტს არა აქვს ვთავილსინჩებული ურ-მობით შეშის ყიდვაო. ნა-შალილი ლაპარაკი შეიქნა ბულ-ალტერისა და მეტრისეს შორის. მე შემეშინდა, მოშვით არ დამასხებოდი-მეთქი და სწრაფად გამოვედი ბულალ-ტერიიდან. დიდს მოწონებთ შევალე გაბის კარები, სა-დაც უარეს აყალ-მაყალს წაიფიქლი! გამგის წინ იდგა „პაეარნი კამანდო“ უფროსი აბ. ვინა და ცხენის საქმე-ლისათვის ფულის გამოწერასა სთხოვდა.

— არა, არ შემიძლიან, ვერ გამოვიწერო.— გადაჭრით უარი უთხრა გამგემ.

— კაცო, მაშ რა უქნა იმ ცხენს?— აღდევებით შეე-თქიხა ვინა.

— რაც გინდა, ის უქნენ. ხომ ხედავ ბულალტერი არ იძლევა.

— არ იძლევა იმისთვის, რასაკვირველია, რომა ბიუ-ჯეტში არ არის შეტანილიო.

— დედა! კაცო, ცხენმა რა იცის შენი ბიუჯეტი! ამას ქამა უნდა, ქამა!

— რა გიცი აბა, ეგრე კია და.

— ეგრე და აწი თქვენ ჩაპრეთ პაეარო.

ეს სტყევები სთქვა ვინაო და გაჯაგრებული გავიდა გარეთ. რაკი მარტო დავჩრით მე და გამგე, შევეკითხე რატომაა, რომ თანამშრომლები სახეებში არიან გახეუ-ლნი - მეთქი?

— ეს, რასაკვირველია, ბულალტერმა შეშა არ გამო-ფვიწერა და...

— როგორ, ბულალტერი იწერს, თუ თქვენ?—საჩქა-როდ შევეკითხე მე.

— მე ვიწერ, მაგრამა ფულის მიცემა არ უნდა!

— მერე და რა, მისწერით, უბრძანეთ, დაადეთ რე-ზოლუცია და ბულალტერი გასცემს ფულს.

— მთელი დღე სულ რეზოლუციებს ვწერ, მაგა მტკიცნა ამდენი ხელის მოწერით, მაგრამ მაინც თავისას არ იშლის*).

კი, მაგრამ თქვენ როგორც მუშა, როგორ უყუ-რებთ ამ მოვლენას? მუშამ, რომელმაც შექნა რაიმე ღირებულება თქვენს სასარგებლოთ, ხელუფასის მიცემა უნდა თუ თუ არა დროზე?

— რასაკვირველია. მიცემა უნდა, მაგრამ ისინიც, ის მამაჯობნებულები მაინცა და მაინც ორშაბათს, ოთხშა-ბათს და პარასკევს მოლიან და...

თუ ფული ვერგებათ, უნდა მოხიდეთ სამშაბათს, ხუთშაბათს და შაბათს, ხოლო დანარჩენ დღეებში ფული არ გაიცემა.

— კარგია, ჩინებულია! შესმის აკურატრობა! დანიშ-ნულ დროზე მოხვალ კაცი და მენს ნაშრომს მიიღებ.

— დიას, რასაკვირველია, თუ თქვენი მისაღები ფუ-ლი ბიუჯეტით ვთავილსინჩებულია და ბულალტერი გუნებანება.

— კეთილი, მაგრამ რითი უნდა გავიგოთ რომ ბულ-ალტერი გუნებანება?

— ამას ჩვენი სანიტარიის ექიმი ილექსანდრე შო-გახსენებთ, რადგან ის აქიმობს და ყოველდღე აქვეყნებს ბიულეტენებს.

— დიას, დიას, ეტყობა, რომ ზედმეტი საქმეებით ყოფილა დატვირთული თქვენი ექიმი და იმტომაცია, რომ ქალაქს ცოტა ანტისანიტარული მდგომარეობა ემ-ნევა. დიას, ვსაგებთა ყველავიყო!

ამ დროს გაისმა ძლიერი ზარის რეკა, სტენა და შეიქნა ჩორჩილი! მეც სასწრაფოდ დავემშვიობე გამ-გეს და გამოვევარდი გარეთ. „პაეარო, პაეარო“, გაიძახის ხალხი და ერთი მეორეს ეხეთქება! ამასობაში მეც მივა-წიე „პაეარნი კამანდადე“. ელვის სისწრაფით გაიბათ ცხენი „ტარკაში“ და აბა, მოუტენის კიდევ მთარახი, მაგ-რამ თქვენ არ მომიკვლიათ!.. შეყარა და შეყარა ტლნკებთ და ადგილიდან არ დაიძრა! შიშავა უკანოდან მთელი კა-მანდა, მაგრამ ფხიცი ვერ დააძვერეინეს!

— ამხანაგებო!— დაიძახა ხანძრიდან დაბრუნებულმა მოქალაქემ.— კმარა, აღარაა სიჭირი—სახლი უქვე დაი-წვა!

დაბრუნდა კამანდა და... მეც დაებრუნდი სახლში კიკიტაძე.

* ჩვენს ბულალტერს პეანდობა! მკითხველი.

ჩემი მგზავრობა

ტანცია საწირის ახლოს ჭე უცხო-
გროს და რავე ვიფიქრებდი, თუ ჰე-
ფიხი გამასტრობდა! მარა გირაკო დი-
დობი რა იქნება მოკრე, მაშინ ხე-
რის ნახავ კაცი? ვწვევარ ლოკინში და
უტდი, როოს დარეკენ ზარას პევერს
ტრეტულიდან გამოსვლისასო. მარა
თურქი ე. დიდები გინებაშია გართუ-
ლ და არ სკადია ზარას დასახებენ-
ლო?

ჰევეზი შევიდა ტანციაში. დაფე-
ტურდი, მარა რას გაეხდებოდალი! და-
გრიბი.

ვიფიქრე: შევივლი აღმასკაჟში,
„მაშპორტი“ არა მაქს და იმას მიანიც
ველიდებოქა.

მიუხედავად იმისა, რომ ავირ 10
საათი სრულდებოდა, მიანიც აწმასკა-
შში არავინ არ დამხვდა ფეხკადის მე-
ტი.

— ამხანაგო, „მაშპორტი“ არა
მაქსს და მომეციო.

— შენი აფხანაჯი სახანლწლოთ და-
გაკალი საუცხოვოთ ვიქიფეთ მე, ჩე-
ნა მდივანა ილიკომ და საქმის მწა-
მოხებემა აბდალაქემ! — მითხრა ფეხ-
კადემ.

— რიზა მატყუებ, შე კაი კაცო,
კომუნისტი კაცი და ახალწეოლწარს
(რაც ძველი სტილით) ქეიფება გაი-
განია“

— იმე, ვიქიფეთ ვი არა, თლათ
ცხვირპირი დომტკრით ერთმანეთს.
ამ ლაპარაკში რა ვართ, შემევი-
და ილიკოც (11 საათი იყო) მე ჟუ-
ხარი: — ამხანაგო ილია, პირადობის
მოწმობა მიინდა და თუ კაცი ხარ მზე-
მეციო!

— ეს რა ჩემი საქმეა, მიეცადე, სა-
ჭმის მწარმოებელი აბდალაქე მოკა
და ის მოგეცეს!

გავიფიქრე: — „ტყულა გაჩი-
რას, ტყულა სიარული სჯობია“ —ო და
სამეტიხველოსა იონ წვევლი... წვევლი.
მარა კარგეს მოქლომი ეღვა.

— ნეტა ეს მენება ოღონდ გე-
ლებული და მიერ თუ გინდ მოგვკდე,
ილარ დევიძებ! —წამოვიძახე და და-
ვაპირე გამობრუნება, რომ ამ დროს
ერთი ჩემი ამხანაგი შემომხვდა და
გვითხე: ბიჭო ხომ არ იცი — სადაა
საშა, რომ ეს სამეტიხველო გაალოს
და კაცმა შიგ ვახეთი წაიკითხოს?

— სადაა და — მითხრა იბან —ჯან-
დაბაში, რა ვიცი — ფინცხა ძირაოქი-
ლება კაცმა დაბატრეა ყველა მასწ-
ვლებლები ქორწილში და იქნე წვე-
ვლი.

ამ დროს (12 საათი იყო) ჭე „მო-
ბრანდა“ აბდალაქეც.

— უთხარა: — მოწმობა მომეცი აფ-
ხანიკო.

— მოწმობა თუ გინდა თავმჯდო-
მარეს ვერ ეტყვი? — შემომბღვირა
აბდალაქემ,

მივიხედ — მოვიხედე, თავმჯდომარე
ვერსად დავინახე და გარეთ გამევედი
ცარიელი.

ამასობაში „პევერსდამ“ გამეიარა.
ჩავეჯექი შიგ და გაეწიე ქუთაისისაკენ.
ჩვევლით ხრესილში და შევიარე ტან-
ციაში. სამოტიკო ოთახში „ობერი“
ყვიროს: — სადაა მოკრე?

ბეკრი ძეხნის შემდეგ მისორებმა

ნ. აეს „და დეველი“ დარაგე ა. ჩინ-
ლოძე გვერეტბის დეკანში. ვილაცს
დაეპატეებო (სულერთია ძალად და-
ბაპტიცებებდა თავს, — ისა საქმეს არ
გაუტყებდა) და ქეიფობდა.

გვიარა კაი ხანმა და რაგორც იქნა
წვევლით ხრესილიდან და პირდაპირ
ქუთაისში ამოვავი თავი.

ბახრა.

ჩვეულება

ქიათურაში გახშირდა
ჩხუბი დაკადაკაო.
ტარტაროზ, შენი ჩანვლი
მრავალჯერ გამოგვადგათ.
ჯერ გავიართო ბაზარში
ნიონთეოლას ქუჩახე.
„წითელი სახადილო“ —ო
აოს წარწერა შოახე.
მოიჯგარადე ნრუა
აქ ვაქრობს ტეხნიკურადა;
სდას როიალი კუთხეში,
„პენსებს“ ამღერებს ძმურადა.
მუშტაროც ბლომად ესეცა.
— არის ცეკვა და ლხინია.
მიეიოდას ჭეარავს ბოთლები.
(გეიომდა თივის ზეინია).
მერმე ერთმანეთს დასცხებენ,
არის ბოთლების ტრიალი;
და მთელ ბაზარში მოინძის
მოქეფეთა ღრილია.

მეთოდე ყალიბი-ბანლობო
ტყავს აბრობს კლენში ხალსსაო;
—ო მანეთი სადლი,
ორჯერ-მეგრს იღებს დასსაო.
მუშტარებს თან გვერდში ჩაველის,
გადაკრავს ჭეკე-ლეინოსა;
ჯერ აღდგომელებს ძმა-ბიჭებს,
რომ ტეხლით ილიონოსა.
ძიხისს! —არ მსურს მოგება,
მოხოლე ვაგიდო ეტეოი;
მინდა ქეიფით მოცქაპო!
ცხოვრება ისე თოქოი!
ასითი ვაიძვევობოთ
მეთოდეს ვაქცე ულეოა;
ღვინო იმისთვის ფულია
და სახადილო მდელია.
აქაც ვი ხდება, ტარტაროზ,
მთეოლების ჩხუბი ხშირდა
და ამ ხელხისა ვაკოცება
არ დაგვივადება ძვირადა.

შახი.

სლორი მისაგართი

— ჩვენი ექიმი ხომ არ გინახავთ აქეთ?
აქეთ რა უნდა, აი იქ იქნება ალბად.

„სტუდენტის“ უპილი

სტუდენტული

— სტუდენტს კი გამაზრდება,
— იმე! სიკო ხარ შენი? საიდან?
ზომ მშვილობით?

— ხომ კარგაა? როდის ჩამოდი ხო
შვილობაა ჩვენში?

— მე ორი ცვირეა ჩამოვდი, მარა
ნეტკი ფეხი გამზომბოდა და აქეთ
პირი არ შექნა!

— რა ამბავია ბერა! რა დაგემარ-
თა?

— რა და... ბიჭი მყავს აქნა, სტუ-
დენტია; რავაცხა იყო ჩვენში შვიდი
კლასი ერთი გავათავებენ, ცხრა კლასი
შეივრე გავათავებენ. სულ თექვს-
მეტრი და... გამოუშვი აქნა
ჟინდერსიტეტში... მე მეგონა მიღე-
ბულია და მალე დობტური გამოი-
ტეა... დობტური კი არა, გოუყრია
ხელი ვინცა გოგონა და დატუცი-
ნობს. სადაა თურმე... არც მიუღიათ
და არც არაფერი...

— არა, მაგი არაფერი, მარა ქალი
თუა მინც კაი?

— არ მოთხრა სტუდენტს კიორმე
მაგი! კი კი არა, გოუტლიობინებია
ყანასავით კანჭები, მუხლებადი კა-
ბა აცვია, და ერთი რა წინ გაღიხნი-
ქას, შენს ტერის-სიარტვილს ქაბა-
ბატონო. რას, დევეებ! ასეთი უქნია
—სულ ტიტველი უარია... რა ჯან-
დაბათ უნდოდა ქალი? ამისთვის გა-
მოგეხავე აქანე?!..

— რავა, არ სწავლობს?

— აბაა! სწავლობს! რის არ მიუ-
ღიათ სად ისწავლოს?

— რას ფიქრობ ახლა?

— რა უნდა ვიფიქრო? თუ იმ გო-
გოს კანჭების ყურება ეყოფა. იყოს
და უყუროს. სახში არ შამოუშობ და...
ვინცა აქმეცს აქნა, ქა ვნახავ
ამასაც!

— მაგაზე გული ნუ დაეწყვიტა,
ჩემო სტუდენტე ჩემმა შვილმა ხუთი
წელიწადი მატყვილა— სტუდენტი
ვარო და ის თურმე ისე დაყალიბდა
ქურხებში, მერე სამსახური ეშონა, მა-
გომოითალა: ქეც ვსწავლობ და ქეც
ემსახურობო...

— უუ! ისემც კაი დაგემართოს,
ჩემსას რომ არც სამსახური აქ და
არც არაფერი.

— ჩამოკვდი. ვიფიქრო ამბავს გე-
ვიგებთქა, მოგეცა ღვთის წყალობა
ის დახვდა. ტანი გიზდა, ფეხი გინ-
და, პულოდინოს ნელიარ მკითხავ...
დღემო ოცზე მეტი ქალი და კაცი მოა
კითხავდა. მარტო კარების გაღებამ
ამობილო ტეობი.

— უუ! ისემც კაი დაგემართოს, მკ-
რე, მერე?

— რა კაი დამემართოს, შენს
მეტრს დაემართოს, რაც მე დამემარ-
თა... თურმე ჯამგერი მარტო ორიბო-
ცდა—ორი მანეთი ქონია თვეში და
ის დღეში ას მანეთს ხარჯავდა.

— ქე საიდან ბერა?..

— საიდან და რატორჩას ავეთებ-
და თუოე.

— იი! ისემც კაი დაგემართოს,
მაან ხელობა არ უსწავლია? ნეტა
ჩემ ბიჭსაც ვსწავლა მაგ რასტარჩე-
ნია, თუ რაცხა!

— თურმეა დაგიტაროს.

— რავა ბერა?...

— რავა და რასტარჩენია ქუტრო-
ბაა. რი შამოვილიდა კასაში ფული
აკლებდა და აკლებდა ყოველ დღე
ხან 100 მან. ხან ორას, გოუტეს და ზე
ატუტეცს თავი ნაობახტში... ახლა
კილო რავა წავა საქმე არ ვიცი..

— უუ! ქე არ დალუქულხარ კაცი,
ა! გამიშვი შენი კიორმე, ჩემი ბიჭი
უნდა ვნახო, არ გაუწყურეს დემეთი
რასტარჩენი არ გააკეთოს.

— უშველო, უშველო ჩემო სტუდენტე,
ვახ—ბალი.

ჭკითუარს ხეხლანს გერუველი რაზმი

ოჩანნი რაზმი

კომპოზიხა გაბეგებსა
სცვლია ყოველ კვირაზეო,
მაგამ „პაეარნი კაბასიდა“
ტყენს ინაბენ ჯინახეო,
საქირო დროს ტლირებს ძსტრის
და გადადის ყიოაზკო!
სად გინახათ სწრაფ საქმისთვის
ტყენი ვერეთ ოჩანიო?
რაში არის საქმე დღემდე,
მე ვერ გამოვიცანიო!
ოცდა ხუთსა თებერვალსა
სასაბართლოს გაინდა ცეცხლი,
ერთიანად გადბუფა,
დაჩრა მხოლოდ ნაკარ - ფეოფლი!
დატრიალდა ჩენნი ვანო
საქენი ქენა საფანებო,
მაგრამ შუა ბახარს ტყენი,
გაქიერდა „სანაქებო“!
ბეკიო სტემეს და უყვირეს,

ფეხიც ვერ მოაცვლევინეს,
მერე უფრიდან მიაწვიეს,
„ბოქა“ ძლივს წააოვიქინეს,
სანამ ზეფით ავიდოფენ.
ცაში ასწვდა ცეცხლის ოლი,
მაგრამ დახეთ სასამართლოს,
არ ჰქონია არსად წყალი!
ზოიფს წყალი: ვიღობი, ქულითი,
მონიარლად ამოქკონდათ,
ამ დროს ცეცხლსა ჩიენი „სულე“.
გაქმონდა და გამოქკონდა!
რათ გინდა რაზმის უფროსი,
ბიჭი ესოლენ ფეხიანი,
თუ არ არის წყალსადენი
და არც ტყენი როგინი?!
გამობრუნდა რაზმი უკან,
შერჩა მხოლოდ „მაციონი“,
ტყენს ოჩნობას უჩიეიან,
მაგრამ რაზმიც ოჩნობს გონი...
აა.

ზესტაფონის თაბტროი

-- ხელ მივაქვს, ხონა, მაგ სკამი?
 -- თაბტროი მიმაქვს... ხომ იცი, ვიხაც თავისი სკამი
 ექნება, მას შეუძლია აბაზიანი ბილფითი ყველას წინ წა-
 მოვიქმობს.

კოპელია ერთ საცოდავ სანახოვათ

სოფ. ჰედა სიომონი

მოქმედება სწარმოებს სოფ. ქვე-
 და სიომონის კოოპერატივში. ნოქა-
 რი გერონტი ბრეგადე ანგარიშის
 დროს ჩოთქის მაგიერ ხელეგზე ითვ-
 ლის (ცინიდან ჩოთქე ანგარიში არ
 იქნის). კოოპერატივი ცარიელია დია-
 ცვანის ჯიბისათვის. ერთ დღეს მოვი-
 და კოოპერატივში ორიოდე თოფი
 ჩიოთი და რაოდენიმე წყვილი კალო-
 ში, ხალხი ბუზივით ირევა. ნოქარი
 გერონტი იგინება.

გერონტი:—დეწოთ უკან, დეი-
 წოთ! რა დეგეძარითაო ჩო აწობით
 ერთი მეორეს და ეს დახლი შენამ-
 ტერიეთ? ბარემ მეც შემადგეით ზუ-
 რგზე და ის იქნება.

1. შეიდეგლი:— აფხანიკო, ერთი
 მაპირობი მოძეცი და მერე აქედან
 რომ იდლომაა იმდენანე აღარ გაგე-
 ციარებ.

გერონტი:— არაა, აფხანიკო, მაპი-
 რობი... კოტა უკან დეწოთით, რა
 ამბაიოა ჩაქ.

1. შეიდეგლი:— რავე არაა, კაცო,
 მაგერაა ორი კარობჯი „ზავეტკი“?

მეტე მიანიც არაა და მაგი მიანიც მო-
 წეოდი!

ნოქარი:—შენ რა ვაგეცივებია თა-
 ვი და ლაყლაყებ, უნდა დეიჯეო
 რო გეტყვიან: არაა, მაშ რაა, შორა
 და გათავდა. ორი თუა, ვერ მხედავ
 რო პირში სულ გამოკეხებული მაქს
 პაპირობი და ის მე მინდა... ენლა
 შებრუნდი ზურგსაკენ, სახლსაკენ
 და იალა (დასტყენს).

1. შეიდეგლი:—იბე, იბე რავე ლა-
 პარაკოვ, შენ აფხანიკო? იმისთვის
 გამოგზავნეს აქანე, რო—ხალხი ლან-
 ძლო და რაც რამე გამოვიგზავნე
 ყნლა შენ მეიბიარო? ვაი გაახმო
 და გაუშეკა დიერობა შენი აქანე გა-
 ნომგზავნი... მალე შეაყოლებ შინა
 ვებრუნდისავითი ბუზურ-ბუზური
 აქედან.

გერონტი:— გეეთერი აქედან შე
 მამაალო შენა! ვის უბედავ მაგას
 შე „მუციკო“ შენა? გამიშვით ერთი
 (წვილდელი ვარაბის).

გერონტი:— გერონტი, შენ გენაცე-
 ბე ერთი აქეთ მეიბედე; რას მემდლოა

შე კი კაცო? ხო არაველი მიწყენი-
 ნები, რომ ხმას აღარ მცემ და აქე-
 თაც აღარ იხედნენ?

გერონტი:— ვერა, ვერა შენა?
 შე ქალო ამდენხანს ვერ მიიბარი
 აქანე თუ იყავი? დიერიო მოძკალი
 ახლა! რა გნებავს, შენი კირომე მი-
 თხარი, თვარა ამ მუციკ ხალხს თუ
 უყურე, აქანე ამით საქმე არ შეძო-
 ლევით.

გერონტი:— მომიკერი, გერონტი,
 ერთი მტერი მიტკალო.

გერონტი:— ენლავე (სტროის ე-
 რალდით, რადგან მტერის ხმარა არ
 იქნის. ნახევარ საათს წველობს, რომ
 დაეკოს, მაგრამ მაინც ვერ კეცავს
 ნაქერს).

გერონტი:— იყვეს ვერე, ჩემო გ-
 რონტი, არა უშავს, ვგრე წვეილფ-
 აბა იანგარიშეთ.

გერონტი:— (ანგარიშობს ვერ
 ჩოთქე, მაგრამ ვერაფერს ვებუ-
 ლობს და ისევე, თითებს მიციფს
 ნელს).

გლეხი:— კაცო, ჩემი თითებიც
 მიათვალე, თუ შენი არ გეყო.

გერონტი:— ატ! შე ხებარე შენა!
 ვინ გკიბავს შენ? ხომ ვაგეონია:
 „რა მკითხე მოამბეს“ ამბავი? ვასწი
 ახლავე აქედან. (შეშინებულად გლეხი
 გადის. შემოდვ ვერონტი) წვილე და
 მერე რა მოხვალ იქნე, მაშინ ვიან-
 გარიშობ.

ივანე:— ერთი აზიაცი კალოში
 გექნება; თუ კაცი ხარ მალე მომიცი,
 შეჩქარება.

გერონტი: შეც ძალიან მეჩქარე-
 ბა. მარა შენ მაინც თუ გეჩქარება
 მანდ კარებია და ვადი, პაერს ნუ ახ-
 დენ ტყუილა აქანე.

მართა: მომიკერი ორი მტერი ჩი-
 თი.

გერონტი:— (უტროს, მაგრამ ვეღარ
 კეცავს. მიჭუჭ-მოჭუჭნის, დახლზე მო-
 უსეგმს, მოჭმენდს და აძლევს).

მართა:— (გულმოსული) ვი შენ
 ვაგეიმა მაგ ხელემა! რავე, ამითი არ
 მოწმინდო, სხვა ვერაფერს ნახე? ჩქა-
 რ დაკეცე და მიანგარიშე!

გერონტი:— დაკეცე, თვარა დიუ-
 კელიათ რავე გეკადრება შენ! (ან-
 გარიშობს) მტერი— ათი შაური და
 სამი კაპიო. ორი მტერი... ორი მტე-
 რი... სულ 2 მანეთი და... და... და...
 ექვსი... ექვსი...

მართა:— რა ამბავი ამდენი ექვსი,
 ექვსი? ორი მანეთი კია არა ერთი მა-
 ნეთი და 6 კაპიო გერგება. პა წვილე
 ეს ერთი მანეთი და ესეც ერთი აბა-
 ზი, დანარჩენი თოთხმეტი კაპიო ზუ-
 ლა მომიცე.

გერონტი:—ოჰ, ოჰ! მასწავლა არა? პა, წიგნი ხურდა, მარა ოთხი კაპიკი არა მაქვს და მერე გამახსენე. (აძლევს თავის აბაჯიანს ისევ და კიდევ ორ მაურს; ქალი მიდის და თავისთვის ჩაილაპარაკებს).

მართა:—ანახუნ შენ საქმეს, შენ გინდა მეტი აბული ჩემთან და აქეთ ქე გადმომიყოლე.

ვაჟარი:—გერონტის ვახლავარ... გერონტი რა ღირს კალოში?

გერონტი:—სამი მანეთი და 75 კაპ.

ვაჟარი:—მომეცი, შენ გენაცვალე.

10 წყვილი კალოში. პა ფული აიღე.

გერონტი:— მიირთვი, მარა ხო ციკა მაყარიჩი შენზე იქნება (აძლევს 10 წყვილს კალოში. ვაჟარი აძლევს 40 მანეთს. გერონტი დიდი ხნის ანგაზრის შემდეგ აძლევს ხურდათ 2 მან. 50 კაპიკს. მაგიერ 4 მან. 50 კაპ. ვაჟარი გახარებული გადის).

პეტრე სოფელში:—გერონტი მომეცი ორი წყვილი კალოში.

გერონტი:—ორ წყვილის გაყიდვა ერთ პირზე არ შეიძლება. ერთს მოგცემ თუ ძალიან დამიმადლებ!

პეტრე:—დამიმადლებ რავე ტყელა ხო არ მაძლევ? ექვსი 10 წყვილს ატან და მე არაფერი ენებოდა...

გერონტი:—ვინ გკითხავს შენ რო წავგოდი ენა და ლიკლიკობ? შენ სალოური რევიზია ხარ?

პეტრე:—სად არის რევიზია, თორემ ის ქე გეიგებს რა შვილიცა ხარ, გერონტი:—გაბრძანდი გარეთ, სა დიღზე მივლა... ჩქარა, ჩქარა... (ხალხი გადის ნოქარი კი ვაჟართან მიდის სადილოდ).

ოონ.—გან

ს ა მ ბ რ ე ლ ი ა

ქალაქში ხმები გავრცელდა:
 გიგი, ოხერი ბიჭო —
 სად დაიკარა ნეტავი,
 ჩვენი ჰავნელი ბზიკო.
 და მეც ვეღო კალამი,
 რომ ლოქი ავიწყიკო:
 წერა დაიწყეთ ქარხნიდან—
 (ქარხანამ მომკლა, ქარხანამ)
 არავინ იცის (ჩემს გარდა)
 თუ იქ რა ხდება ამ ხანად.
 ყველა უმცროსი უფროსობს,
 უფროსი „დიდი ვინბია“.
 ზოგისთვის სატანჯველია,
 ზოგისთვის შევება — ლხინია.
 შეიდასი ქალი მუშაობს,
 შეიდი ათასი ქორებით!
 და რაც სურვილი მაქვს თქმისა,
 მას ჯერ ვერ ვიტყვი სწორებით.
 მუსიკის სასწავლებლიდან,
 იმის მუსიკის ვოლებამ
 და ხმა მწუხარე კლავიშის,
 გულს ხედება დარაით ლოდებამ
 აბაოი ვამგე ესტუმრა,
 ავ თვალსა არ ენახება:
 ქალია, მარა რა ქალი,
 ველარ შევადკობ ნახვარად.
 კვირაში ერთელ იხილავთ
 სკოლაში იმის „აღიკრისა“.
 შეიბღვგისათვის დაგროვით,
 ვერას რითმებით გაღეჭეთა.
 სულ ამოდი, გათავიდი,
 რას ხედავს ამას თვალები
 დღეში ორმოცჯერ იღებამ,
 აღმასკომისა კარები.
 და მარც ქუჩა, ბაზარო,
 ისევე განსაცდელშია!
 ჩვენი იმედი ტრიფონი
 ახომადისა ხელშია.
 თოვლი, ყინვა და წვიმები,
 ერთმანეთს ეჯობებთან!
 ინტელექტუალ აქტივშიჟ
 შეიქმნა რაღაც ხებიბა.
 ასამორილოებენ სამართალს,
 მიწაზე, მაღლა ცახუდა!
 ისეთებს ხელსა კიდებენ,

ღმერთი რომ წყრება, რაზედაც
 „ვინ არის დამნაშავე“—მა
 „ხალიხე“ გაგვითამაძეს!
 ქება - დიდება მიუძღონეს:
 „თეთრი ხაუელმო“-ს თამაღებმს,
 არის ხმაური; ერთმანეთის
 ხედებთან კლდეთ და ლოდებამ
 ძაო აქტივო, აქტივო.
 გული სწუხს, გული ღონდება,
 „ეგო“-ხა სასადილოსა,
 იღბალი აღარ მქონია
 ვასათობჯარი რომ იყოს,
 დაბერებოდა მგონია
 ვინ, ვინ დასწყვილა ნეტავი,
 საწყალი ასე მწარეთა!
 ცეცხლი გულს მომეკიდობა,
 როს მას შეეხდავ გარედან.
 ჩხუბი და აურ - ზაურაი,
 არასდროს აღარ შორდება!
 და დასისხლოლი თავები,
 ვინ მოაშუშეშს, განკორანეს,
 წუხილს და ჩეინსა იარებს?
 საყვედურისა ღირსია,
 სერგო და ხევერიანე.
 ვილაცამ ლოტო გაგვისნა;
 ათსანაირი ქსელებითი
 თუ შხარული შედობარ,
 გამობრძანლები ცრემლებით.
 კევრები გაძვირდა. ქათამმა
 გადიკაინა წამებთ!
 ლანდეა - გინებამ წაიღო,
 ოქროს წუთი და წამები
 ახალგაზრდობამ ეს ლოტო,
 კრულეთია მოხსენია
 ვინ მოაშუშებს, განკორანეს,
 ეს კირი და ეს სენია?
 თუ კი ზამთარი გრძელდება,
 ეს სულ „ეგო“-ხა ბრალია—
 (კიდევ არა სჩანს დარები,
 და ეს გვალონებს ძალიან).
 ფანელი, ნარმა, მიტკალი,
 ადამ - ევის დროს თუ იყო—
 თორემ ჩვენ აღარ გვიხილავს,
 ტარტაროზ, ჩემო სოლიკო.

ჰავნელი ბზიკო

სამშაო გოგონა

ვაშუს. (ს. ჩილილი) მასწავლებელ შალიკოს სამღერავი არ კატქის. მართალია ბავშვებისაგან მოზოდული შეშა მეზობლისათვის მიუტია, მაგრამ ხომ გაგიგონათ. „პატონი ეცი მოუყვასა შენსა, რაბეთუ ხარ კაცთოყუარე“ შალიკო მალრადესკი ამიტომ ცოდვით არ უნდა ჩაეთვალოთ ლაბაში მეზობლის გათობა. და თქვენმა ლოშკარე ჩვენი უფსკერო გოღორი გაათბოს.

მოდღეს. თქვენი ლექსი ასე იწყება:

მინდა ეს ლექსი დავსწერო,
მაგრამ არ მანჯვს ამის ძალი
და თუ რამე შემეშალოს
აღარ იქნეს ჩემი ბრალი“.

იღარე ჩვენი ბრალი იქნეს თუ თქვენ ლექსს რაიმე უსაბოვნება შესვლეს უფსკერო გოღორში, სადაც ის თავდაყირა გადაეშვა.

გულაღს. ოღონდაც დიდი გულადობა! საქირო რომ:

„დღიდან ახანღვაწოდონიან
შუავედა ერთი ვარდისკონა
თუ რომ ის ვინცხაზე გამცვლიდა
მე მიოდღემნი არ მეგონა“...

და ერთ მშვენიერ დღეს აღმოაჩინოა წინააღმდეგობა შეხვიდე მის ზნელ ოთახში და

ხუთარშინაინი ფიცარი
ზურგში მრეხვა ვინცხამ მაგრა,
უცხათ ვაშა კარებიდან
რავც ვინახავს შველია.

თქვენი ლექსიც ვაშა უფსკერო გოღორში და მიოდღენი ვეღარ ამოვა იქიდან.

დო-ლის: მეთოდეს სიმღერამ, მართლაც სიმღერის გუნებაზე დაგვაყენა:

„მე ვარ მეთოდე კუბლაშვილი,
სოლომონის კუკლას შვილი:
მაბარია საჭვირთაფი.—
მე ვარ მისი ათისთავი...
მართალია მუშას ვქულჯარ
რადგან ვარ მე ავი,
მაგრამ მაინც გლახა არ ვარ,
არ მომიკვდეს თავიან“.

ოღონდაც, რომ სასიმღეროდ ჰქონია მეთოდეს საქმე: კაცი კუკლას შვილი ყოფილა და ათისთავობა მიუღია. ეს კიდევ არაფერი: ის თურნე მუშებს სძულთ, მაგრამ მაინც გლახა არ ყოფილა. თქვენი ლექსი კი არ გეტყუა, მაგრამ მაინც ვლახაა. ამიტომ მან სიმღერით გამოისერიანა გოღორის ძირში.

ნიგოთილ ობოლს: თეოდესს საჯაყი საქმე და-მართინა:

„ამ ჩვენმა თეოფილემ
ასეთი ქალი გამონახა,
რომ მისი კაპასობითა
ხუთივე ობოლი გაღახა...
შენ რას იტყვი ტარტაროშო
რა მოუხდება ამფერ ამხანა?!

ტარტაროს მხოლოდ შეუძლია მწუხარება გამოსთქვას იმის გამო, რომ შენ მეექვსე ობოლი არა ხარ თეოფილესი, რომ დედინაცვალს გაელახე ასეთი საჯაყი ლექსის დაწერისათვის.

ა. ჯვარცხმელს: თქვენი შარადა მართლაც გაგიხიდა შარადა, არ გამოგვადგა—არადა რადგან. მის ვერაფერი გაუგეთ, ხოლო რაც შეეხება სტიქიონებს:

„უხილავი რამე ძალი,
ქრის, ზუზუნებს ხეებშია“ და სხვ.

გეთანხმებით, ლექსს აშკარად ეტყობა „უხილავ ძალის ქოლივა“—შარადა უხილავ იქნა უფსკერო გოღორში.

ნახვს. სოლიკო ცინცაქე მოფიჭრებული კაცი ყოფილა, თუ მოწოდება ისე ამხანადა, რომ შეხვიდე გაღასამზადებელი გროშები იშოვოს. ასეთი წინდახედული რომ იყოა მაგალითად ჩვენი სატყუო ტრესტი ამ ზამთარში შეშა გექვენებოდა. ამიტომ გაუგებარია თქვენი სტიქიონები:

უნდა ვითხრა ტარტაროშვან,
ყველაფერი არს აქ რიგზე და სხვ.

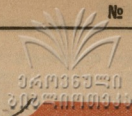
თქვენ სცდებით, მანდ ყველაფერი რიგზე არ ყოფილა, ამას ამტკიცებს თქვენი ლექსის მუსიკალობა. ის ექსტრუსით გაავაზანენეთ გოღორის ძირა დასათვალიერებლად.

დო-ის. თქვენ გეწერთ:

ტუბულშიც ხშირად ხდება
ამბი ვასაკორფელი
ამიტომაც ტარტაროშვან
შენ აქ მოსვლა გეჭირვება:
რომ ამოხვიდე იცოდე
შემოიარე ფოშტაში,
ფოშტის მოხვიდე გოგელაშვილსა
მაგრათ ჩახცხე ვოგრაშო.

მანდ თუ ჩამოვიდა ტარტაროში, ასეთი ლექსის დამწერის გოგრაშაქ თავს უნდა უშველოს.

აზეთქება

უებერელის დილა გათენდა, რა ქარიშხალი დგებოდა. მუშათა ტალღა ბოზოქრობს, შტერს შიშით სული ძვრ-
თვითმპყრობელ ჯალათის ტახტი, თავდაღმა უირავდებოდა,
მშრომელთა სიხსლით ნახუქი რა დიდი ღორი კვლებოდა, საიქოსკენ მიფრინავს, ჯალათთა მთელი კრებოა,
მისი სკატრა და გვარგვინი ბურტულივით იბენტებოდა; თოფ-ზარბაზანი გრიალებს, ძველი სამყარო ქრებოა;
და დიდი ოქტომბრისაკენ ბრძოლით გზა იკაფებოა.